

СПАРТЫЎНЫ ХАРАКТАР

НЕ ЗАДУШЫЦЬ НИЯКІМІ САНКЦЫЯМІ

Падзеі, якія папярэднічалі летнім Алімпійскім гульням у Парыжы, выклікалі не прадчуванне і чаканне вялікага спартыўнага свята, а крыўду і раздражненне. І гэта толькі ў тых, хто сочыць за спортам. Цяжка ўявіць, чаго каштавала спартсменам спачатку жыць у невядомасці, дапусціць ці не, потым радавацца таму, што МАК дазволіў выступаць беларусам на Гульнях, а потым расчаравацца тым, што дазвол гэты — яшчэ не гарантыя выступлення на алімпійскіх спаборніцтвах. А праз што прайшлі гімнасты, якіх да міжнародных стартаў дапусцілі толькі калі адбор на Алімпіяду скончыўся, ці весляры, якія маглі змагацца за медалі, але з-за неабгрунтаваных прычын проста не маглі даехаць да стартаў? А як тым, каго ўсё ж такі пусцілі на Алімпійскія гульні, але са шматлікімі абмежаваннямі — нейтральны статус, удзел па-за медальным залікам, забарона на ўдзел у цырымоні адкрыцця. «Дзякуй» хоць за дазвол жыць у алімпійскай вёсцы і мець зносіны з журналістамі — першапачаткова гэта было забаронена, але, мабыць, зразумелі, што гэта абсурд.

Паколькі сёння ў свеце няма спаборніцтваў, вышэйшых за Алімпійскія гульні, нашы спартсмены туды імкнуліся. Яны

імкнуліся да сваёй мары, да сваёй мэты, дзеля якой пралілі літры поту. Да, усё склалася зусім не так, як яны сабе ўяўлялі. Але яны сваёй мэтай дасягнулі, а гэта ў спорце галоўнае. Тым больш у такіх умовах. Яны паказалі, што спартыўны характар не задушыць ніякімі санкцыямі і абмежаваннямі. У рэшце рэшт, у чым сутнасць спорту — пераагнуць мяжу чалавечых здольнасцяў, даказаць, што ты здольны на усё. І даказаць гэта не чыноўнікам ад спорту, а супернікам і найперш сабе. У Парыжы гэта прадэманструюць 17 беларускіх атлетаў у дзевяці відах спорту.

Першымі сярод беларусаў на старты выйдучы весляры-академікі — Яўген Залаты і Таццяна Клімовіч. Папярэднія звесткі пачнуцца 27 ліпеня. У суботу сваё алімпійскае выступленне пачне плывец Ілья Шымановіч. На старт веласіпеднай гонкі з раздзелным стартам выйдзе Ганна Церах. У нядзелю 28 ліпеня барацьбу пачнуць прымы беларускага плавання Стася Шкурдай і Аліна Змушко. Самыя трапныя дзясучаты беларускай каманды Дар'я Чупрыс і Аляксандра Пятрова пачнуць спаборніцтва па кулявой стральбе 1 жніўня. На наступны дзень,

2 жніўня, у барацьбу за медалі ўступаць скакуны на батуце Іван Літвіновіч і Віялета Бардзілоўская. Моцным аб'яеце быць 7 жніўня — у гэты дзень пачынаюцца спаборніцтвы па грэка-рымскай барацьбе, дзе нашу краіну будзе прадстаўляць Абубакар Хаслаханавіч і па тээквандо з удзелам беларуса Георгія Гурцыева. Першы заезд у байдарачніка Уладзіслава Краўца і канасткі Юліі Трушкінай запланаваны на 8 жніўня. А 9 жніўня на дыван выйдзе барацьбца вольнага стылю Магамедхаб Кадзімагамедаў. У гэты ж дзень свае здольнасці прадэманструюць цяжкаатлеты Яўген Ціханцаў і Сюзана Валадзько.

Традыцыйна, напярэдадні Алімпійскіх гульняў, спецыялісты прагназавалі, колькі медалёў, у якіх відах спорту могуць заваяваць беларускія спартсмены. Рабіць прагнозы і так справа няўдзячная, а ў сёлетніх умовах — тым больш. Усе 17 беларускіх спартсменаў ужо пакавалі свой чэмпіёнскі характар, прадэманстравалі сілу духа і стойкасць характару, адпаведныя сапраўдным героям спорту. І яны заслужваюць шчырай падтрымкі і безумоўнай веры ў іх сілы.

Аляксандр КАРЭЛІН:

«Спартсменам, якія заваявалі пуцёўку на Алімпіяду, трэба не проста выступаць, а ўпрыгожваць п'едэстал»

Цяжкія часы нараджаюць моцных людзей. І калі гэта так, то можна толькі ўявіць, якімі моцнымі будуць нашы спартсмены, калі сусветны спорт перастане хварэць на адхіленні і палітычныя інтрыгі і вернецца ў нармальнае рэчышча. А пакуль застаецца станавіцца мацнейшымі. Найлепшы дапаможнік у пераадоленні цяжкасцяў — прыклады людзей, якія гэта ўжо праходзілі. У спорце такіх людзей больш чым дастаткова. Адзін з іх — Аляксандр Карэлін — трохразовы алімпійскі чэмпіён па грэка-рымскай барацьбе, дзевяціразовы чэмпіён свету, 12-разовы чэмпіён Еўропы, які за ўсю кар'еру выйграў 888 паядзінкаў і пацярпеў усяго два паражэнні. І паколькі Аляксандр Карэлін — выхаванец савецкай школы барацьбы, значнае месца ў якой займала і беларуская школа, яго многае звязвае з нашай краінай. Што менавіта ён і расказаў падчас сустрэчы са студэнтамі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта фізічнай культуры і маладымі спартсменамі. Яго карысныя парады, дарэчы, будуць актуальныя кожнаму, незалежна ад роду дзейнасці. Сабралі самае важнае з выступлення спартыўнай легенды, які, як ніхто іншы, засвоіў навуку перамагаць.

НЕ СПЫНЯЦЬ ТРЭНІРАВАЦЦА

Аляксандр Карэлін ніколі не мяняў каманду, але на трох Алімпійскіх гульнях нёс тры розныя сцягі. У 1988 годзе — сцяг СССР. У 1992 годзе — белае палотнішча Міжнароднага алімпійскага камітэта, паколькі спартсмены былога СССР выступалі аб'яднанай камандай. У 1996 годзе Аляксандр Карэлін нёс расійскі трыкалор. Палітычная сітуацыя змянялася, але спартсмены назвычайна дэманстравалі свае здольнасці на Алімпійскіх гульнях. У 2024 годзе аб гэтым, вядома, можна толькі марыць. Але, як адзначае Аляксандр Карэлін, шукаць у гэтым вялікую драматургію не варта. Ён называе сённяшняю сітуацыю напружаным станам нашай гісторыі.

Як прыклад — 1984 год, калі ў адказ на непрыезд на Алімпіяду-80 у Маскву спартсменаў капіталістычных краін краіны сацлагаера не паехалі на Гульні ў Лос-Анджэлес. Але была знойдзена альтэрнатыва — Гульні «Дружба-1984». «Вельмі важна, каб спартсмены не спынялі трэнервацца. Есць адна вельмі важная акалічнасць — спартыўны век вельмі хуткі. Але гэта не адмяняе нашых задач рыхтаваць новае спартыўнае пакаленне, каб калі алімпійскі рух вернецца да розуму і адэкватнасці, мы былі канкурэнтаздольнымі і мацнейшымі. А тым спартсменам, якім удалося заваяваць жаданую пуцёўку, нягледзячы на дыскрымінацыю і жудасную кан'юнктуру, трэба абавязкова ехаць на Алімпійскія гульні. І не проста выступаць, а ўпрыгожваць сабой п'едэстал», — перакананы Аляксандр Карэлін.

ФЕНОМЕН БЕЛАРУСКАЙ ШКОЛЫ

«Феномен беларускай школы барацьбы я бачу ў тым, што ў вашай краіне барацьба — не сталічны спорт. Яна прадстаўлена ва ўсіх рэгіёнах краіны, і не толькі ў абласных гарадах. Дзякуючы гэтай магчымасці шырокай селекцыя, якая немагчыма без моцнай трэнерскай школы. У Беларусі выдатная трэнерская школа. І вы захавалі найлепшыя традыцыі барацьбы. А пераёмнасць пакаленняў забяспечвае з'яўленне новых спартсменаў», — адзначае Аляксандр Карэлін.

Чэмпіён расказаў і пра тое, што асабіста яму дарага ў беларускай барацьбе: «Усю маю кар'еру перада мною вялізны, як манумент, стаяў прыклад Аляксандра Васілевіча Мядзведзя, дай бог яму здароўя. Ён стаў першым, хто даказаў, што адзін чалавек можа стаць трохразовым алімпійскім чэмпіёнам, няхай і ў дзвюх вагавых катэгорыях. І калі ў мяне варухнуўся чарвячок разбуральных сумневаў у сваіх сілах, і я з гарачкі падзяліўся з Віктарам Міхайлавічам Кузняковым (трэнер Аляксандра Карэліна. «Зв.»), ён мне сказаў: «Са-ша, ты выйграў адзін раз чэмпіянат Еўропы і свету і хочаш усё кінуць. Што табе Аляксандр Васілевіч Мядзведзь сказаў бы?». Мне стала сорамна, я выклаў мокрую форму, узяў сухую і пайшоў на трэніроўку. І гэта прывяло да таго, што ў 1988 годзе я, 20-гадовы хлопца з Навасібірска, аказаўся на Алімпійскіх гульнях у Сеуле. Я, малады, неабстраляны юнак, апінуўся ў камандзе разам з дораслымі, масцістымі барцамі. І не проста трапіў туды. Мне выпала вялікая, траўміравальная сваім цяжарам магчымасць быць сягоньшам зборнай СССР. Калі я ўявіў, што за мною пойдучы вялікія каманды па баскетболе, валеjbоле, унікальная каманда па лёгкай атлетыцы, людзі, ад якіх я кнігі чытаў, мне стала дурна. І беларускі барацьбца Камандар Маджыдаў, які выйграў тры Гульні, пайшоў са мною на рэпетыцыю цырымоні адкрыцця. Ён зрабіў ашаламляльнае ўражанне на карэйскіх арганізатараў. Ад хваляванняў мяне адцягвала адна забавка: я глядзеў, як яны спрабуюць дакрануцца да гэтага магутнага атлета з Беларусі. Тады ён дапамог мне не быць раздушаным ўражаннем, паехаў са мною, заняўся трэніроўкай. Таму для мяне наша ўзаемаразуменне, братэрства і саюзніцтва — частка агульнай вялікай пераможнай гісторыі».

Алім СЕЛІМАЎ:

«Гэта сапраўдны ўдар. Але мы яго вытрымаем»

Сваімі ўражаннямі ад сустрэчы з Аляксандрам Карэліным падзяліўся і старшыня Беларускай федэрацыі барацьбы Алім Селімаў: «Вельмі карысная для нашай моладзі сустрэча. Калі ў спартсмена ёсць магчымасць на працягу года задаць пытанне легендзе спорту, які прайшоў вельмі складаны шлях, і атрымаць разгорнуты адказ — гэта дарагога варта. Я перакананы, што, акрамя карысці, гэтыя сустрэчы прынесла яшчэ і матывацыю». А матывацыя беларускім барцам цяпер неабходна як ніколі, не пераходзіць і сіла духу. Міжнародны алімпійскі камітэт не дапусціў на Гульні ў Парыж наймацнейшых беларускіх спартсменаў: Ванэсу Каладзінскую, Ірыну Курачкіну, Паўла Глінчука і іншых спартсменаў, якія ў часнай і ўпартай барацьбе заваявалі алімпійскія ліцэнзіі. У людзей забралі мару і мэту ў самым прамым сэнсе. «Вядома, настрой у камандзе падаўлены, папраўдзе сказаць. Як у саміх спартсменаў, так і ў нас, кіраўнікоў. Мы ўсе жылі адной марай, на працягу чатырох гадоў рабілі усё, каб развіваць барацьбу і дасягаць максімальнага выніку. Спартсмены трэнерваліся, не складваючы сябе, мы ўкладвалі безліч сродкаў, сіл, энергіі. І ў выніку атрымалі такіх несправядлівых, неабгрунтаваных адказ. Гэта сапраўдны ўдар, — дзеліцца Алім Селімаў. — Мы разумеем, што Міжнародны алімпійскі камітэт страціў усялякую самастойнасць. Ён мог бы быць арганізацыяй, якая праз спорт аб'ядноўвае людзей, мог бы зрабіць спорт мяккай сілай для вырашэння палітычных пытанняў. Але гэтага не здарылася, і гэта балюча. Але жыццё працягваецца, трэба станавіцца мацнейшымі, трымаць удар, ставіць новыя мэты. Будзем спадзявацца, што ўся гэтая несправядлівасць хуткім часам скончыцца і Міжнародны алімпійскі камітэт стане органам, які аб'ядноўвае, а не раз'ядноўвае».

За сабе і за таго хлопца, ды і за дзясучат на Алімпійскіх гульнях у Парыжы будуць выступаць два спартсмены — малады і перспектывны барцьбца грэка-рымскага стылю Абубакар Хаслаханавіч і дасведчаны і вопытны вольнік Магамедхаб Кадзімагамедаў. Прычым Абубакар быў дапушчаны адразу. А Магамедхаб абсалютна нечакана атрымаў запрашэнне ад МАК. Рана ці позна крызіс міне, і нашы спартсмены змогуць выступаць на спаборніцтвах таму, што яны на гэта здольныя, а не таму, што нехта ім дазволіць ці не. І тут за барацьбу хвалявацца, вядома, можна, але бацця не трэба. Змена расце моцная. На нядаўнім першынстве Еўропы У-20 беларусы заваявалі ўсё медалёў, а на чэмпіянаце Еўропы да 18 гадоў — пяць узнагарод. Алім Селімаў у гэтым бачыць не цуд, а вынік правільна арганізаванай працы: «Калі два гады таму нас адхілілі ад міжнародных стартаў, Беларускай федэрацыі барацьбы было прынята рашэнне зрабіць акцэнт на моладзі, каб яна не згубілася, каб у маладых спартсменаў не зніклі жаданне і матывацыя займацца барацьбой. Адзін з самых паспяховых праектаў «Ліга хэбраў» ужо даў свае плады. Усе прызёры нядаўніх юніёрскіх і юнацкіх чэмпіянатаў Еўропы прайшлі праз гэты праект. «Ліга хэбраў» без перабольшвання надала штуршок развіццю барацьбы. Мы назіраем, што колькасць дзясучы ў секцыях павялічылася. Хоць і кажуць, што барацьба непалупнарына від спорту і цяжка для разумення, але магуч у упэўненасці сказаць, што ў нашай краіне барацьбой цікавяцца і яе глядзяць. І самае галоўнае, што барацьба заўсёды прыносіла краіне нямяла медалёў. Таму працуем далей і з дарослымі, і з дзясучымі, прадвзім цяжкія праекты, каб былі ні было цяжка. Прынцып піраміды — чым больш у нас дзясучы і рэзерве, тым лепшы вынік у спорце вышэйшых дасягненняў — яшчэ ніколі нас не падводзіў».

ГАЛОЎНАЯ МЭТА

Спартыўны крызіс, нядопуск мацнейшых спартсменаў на міжнародныя спаборніцтвы, поўная невызначанасць стаяць спартсменаў і ўсіх нераўнадушных да спорту перад пытаннем «дзе шукаць матывацыю?». Сапраўды, дзеля чаго працаваць, калі ўсю тваю працу можна перакрэсліць часта нічым не растлумачанае рашэнне спартыўных чыноўнікаў. У Аляксандра Карэліна ёсць канкрэтны адказ на пытанне, што рабіць у гэтай сітуацыі: «Трэніруйцеся, трэніруйцеся і яшчэ раз трэніруйцеся. А не шукайце апраўданняў. Усё, што ты праходзіш на спартыўным шляху, застаецца з табой: перажытыя напружкі, атрыманыя перамогі, выкаранення сумненняў, удзячнасць трэнера, пахвала настаўніка. Дзеля гэтага варта займацца, дзеля гэтага варта быць моцным. І гэта галоўнае. Да, можа не атрымацца выйграць тры разы Алімпійскія гульні, але ногі-«тапталкі» і рукі-«халалкі» застаюцца з табой назаўсёды». Лепей быць моцным і без матывацыі, чым заматывавацца размазай».

Мандраж, траўмы, жыццёвыя складанасці, палітычныя інтрыгі — усё гэта, на думку Аляксандра Карэліна, варта пераціраць і пераадолець дзеля галоўнай мэты: «Якая галоўная мэта спорту вышэйшых дасягненняў. На маю думку, даказаць бязмежнасць чалавечых магчымасцяў. І тут мы маем цудоўны набор красамоўных прыкладаў. У кожным відзе спорту аднолькава для ўсіх правілы. Але мы ведаем унікальны прыклад Мядзведзя. Я першы раз убачыў Аляксандра Васілевіча ў самалёце, мне тады паддалася, што я лячу ад шчасця хутчэй за гэты самалёт. А ён мне: «Сашок, не садзіся на гаршок». Я быў шчаслівы толькі ад таго, што ён ведае, як мяне завуць. І дзеля таго, каб быць часткай такой гісторыі, каб тваё імя ведалі людзі, аб якіх ты чытаў кнігі, варта пераціраць усё, што заўгодна: і хваляванні, і мандраж, і траўмы».

Пачынаючы з 1956-га года беларускія лёгкаатлеты не вярталіся з Алімпійскіх гульняў без медалёў. На адной Алімпіядзе іх магло быць менш, на другой — больш. Але нязменна Беларусь мела медалі з алімпійскіх лёгкаатлетных спаборніцтваў. На жаль, нават у такім цудоўным правіле ёсць выключэнне. Сёлета беларускія лёгкаатлеты з алімпійскага Парыжу медалёў не прывязуць, бо не паедуць туды. Міжнародная асацыяцыя лёгкаатлетных федэрацый наадрэз адмовілася пускіць беларусаў на міжнародныя старты. Нягледзячы на вялікую крыўду, апусціць рукі — самы просты варыянт, да якога нашы спартсмены ніколі не звярталіся. Таму, нягледзячы на ўсе складанасці, айчынная каралева спорту жыве, плёна (наколькі гэта магчыма ў такіх умовах) развіваецца і здавацца не плануе. Як з цяжкасцямі сапраўдныя лёгкаатлетныя сям'я «Звязда» расказаў старшыня Беларускай федэрацыі лёгкай атлетыкі Іван Ціхан.

Іван Рыгоравіч, упершыню за 40 гадоў беларускія лёгкаатлеты не выступаць на Алімпійскіх гульнях. Як настрой у камандзе ў сувязі з такімі навінамі?

— Я увесь час стрымліваўся і ва ўсіх інтэрв'ю казаў, што мы спадзяемся і верым у тое, што прычыны алімпізму перамогуць і гэтак далей. Але ў глыбіні душы разумеў, што ехаць у Парыж на такіх умовах не мае сэнсу. Алімпійскія гульні — гэта вяршыня спорту. Там дробязяў не бывае. Каб дасягнуць высокіх вынікаў, праца павінна быць выбудавана так, каб спартсмена анішто не адцягвала ад выступлення. Адпраўляць спартсмена без урача, без прадстаўніка федэрацыі, пад пастаянны псіхалагічны ціск — загады праігрышы варыянт. Нават, калі ў спартсмена наймацнейшая матывацыя, паказаць вынік у такіх умовах краіна цяжка. Мы цудоўна разумелі, што Міжнародная асацыяцыя лёгкаатлетных федэрацый свайго рашэння не зменіць. Прэзідэнт IAAF Себасц'ян Коу выказаўся жорстка і канкрэтна, што беларускіх і расійскіх спартсменаў на міжнародных спаборніцтвах не будзе. Але мы не маглі забраць у нашых спартсменаў мару і надзею выступаць на Алімпійскіх гульнях, таму да апошняга пісалі лісты, да апошняга спрабавалі дамовіцца, пераканачы міжнародных чыноўнікаў, абаранялі сваіх спартсменаў, хоць у глыбіні душы разумелі, што нас не пачуюць. Самае непрыемнае, што Себасц'ян Коу ў 1980 годзе сам быў у падобнай сітуацыі (на Алімпійскіх гульнях у Маскве з-за байкоту Гульні Вялікабрытанія выступіла пад сцягам Алімпійскага руху. — Заўв.). Крыўдна, што праз 40 гадоў яго асабістыя амбіцыі і погляды сталі вышэй, чым лёгка атлетка і сумленны спорт.

Настрой у спартсменаў у цэлым нармальны, яны працуюць, спаборнічаюць. Ужо прайшоў адзін з галоўных стартаў летняга сезону — чэмпіянат Беларусі, зараз лёгкаатлеты рыхтуюцца да Куба краіны. У іх ёсць і матэрыяльная матывацыя. Вынікі, паказаныя на Кубку Беларусі, прыраўніваюцца да вынікаў чэмпіянатаў Еўропы. Гэты турнір ужо прайшоў і ў нашых лідараў ёсць матчымаסף прадэманстраваць дома вынікі, адпаведны чэмпіянату Еўропы.

А форму спартсмены за два гады адхілення не згубілі?

— Зусім не. Возьмем да прыкладу спартыўны Гульні БРІКС, буйны міжнародны старт, які для нас стаў асноўным у гэтым сезоне. Каманда выступіла дастойна, заваявала 30 медалёў. У нашых спартсменаў шмат асабістых рэкордаў. Максім Андралойці зрабіў сабе на дзень нараджэння падарунак — сярэбраны медалі і асабісты рэкорд у шматбор'і — 8279 балаў. Лізавета Валуева ў сектары для скакочку ў вышыню заняла другое месца і ўсталявала юніёрскі рэкорд краіны — 1 м 95 см. Змагалася на роўных з Карынай Дзямідзік, якая паказала вынік у 1 м 91 см. Яшчэ ў сваю спартыўную бытнасць на чэмпіянаце Еўропы 2016 года жыў у адным нумары з Паўлам Селіверставым, тады адначасна ў яго сур'ёзны падыход да справы. У Паўла пасля гэтага быў невялікі спад, але ў цэлым ён не падаў. У Казані сконюў у вышыню 2 м 30 см — заняў другое месца. А побач з ім — на трэцім месцы з вынікам 2 м 27 см Мікіта Данілаў. У трайным скачку Віялета Скарцова перамагла з вынікам 14.41, але, на жаль, атрымала траўму і ў сектар для скакочку ў даўжыню не выйшла. За тое Уладзіслаў Булахуў на скакочку на 7.70 метраў, хлопца — таланцішча, і фактурны, і адукаваны. На жаль, пакуль не можа свай патэнцый паўнасна раскрыць. Спадзяюся, усё ў яго атрымаецца. У жаноцым кіданні молата нашы Анастасія Маслава

і Алена Собалева занялі першае і другое месца адпаведна, нанеслі адказны ўдар расіянкам Лізавета Царовай і Анастасіі Грыгор'евай, якія на мінулым чэмпіянаце Беларусі іх абышлі. У штурханні ядра Алена Дубіцкая нязменна стабільна выступае, у Казані таксама перамагла, прынамсі як і Алег Тамашэвіч. Малады спартсмен Яўген Брыгі не справіўся з эмоцыямі і не зафіксаваў ніводнай спробы, што для штурханна ядра, канешне, рэдкасць. Але гэта не паказчык, бо на чэмпіянаце краіны ён перамог. У кіданні кап'я Таццяна Халадовіч лідарства нікому не аддае, Аляксей Каткавец бароўся да апошняга, але ўсё ж такі заняў другое месца. У забегу на 1500 метраў нашых Вячаслава Скуднага і Дзмітрыя Савіна як канкурэнтаў не разглядалі. А яны ўсё перамаглі. Спартыўная хадзьба ў Расіі знаходзіцца на найвышэйшым узроўні. А наша Ганна Церлюкевіч заняла трэцяе месца. Гэта сапраўды подзвіг — канкурэнтна каласальная, судзейства жорстка, да таго ж яны хадзілі па стадыёне, а 10 кіламетраў па стадыёне прайсці не так проста. Мы вельмі ганарымся Ганнай. У цэлым каманда паказала класнае выступленне. Мы ўбачылі, у якой форме нашы лідары, правярылі здольнасці маладога пакалення. Вельмі радуе, што моладзь у многіх відах сёння можа канкуруваць з больш дасведчанымі спартсменамі. Калі ты ведаеш, што адзіны і неаўтарны, гэта крыху расслабляе, а калі ёсць і яшчэ партнеры за табой — гэта выдатна матывуе падключаць усе свае рэзервы.

Ці трэба спартсменам у сённяшніх умовах выкладвацца на максімум?

— Безумоўна. Тым больш узровень лёгкай атлетыкі ўвесь час расце, і для таго, каб паказаць высокі вынік, трэба вельмі і вельмі шмат працаваць. Калі ад спартсмена патрабуюць сярэдніх вынікаў — ён не атрымае задавальнення ад працы. Нашы лёгкаатлеты прывыклі працаваць на максімум, што б ні адбывалася, і немагчыма ўсё жыццё максімальна працаваць, а потым пераходзіць на сярэдні ўзровень. Гэта як сабе зрадыць. Не варта забываць, што расійскія спартсмены, з якімі мы зараз спаборнічаем, — вельмі моцныя сапернікі. Магчыма, у некаторых дысцыплінах вынікі крыху упалі, але расіяне застаюцца вельмі моцнымі, і канкуруваць з імі цікава.

Іван Рыгоравіч, у вас як у кіраўніка няма апасенняў, што, калі ў найбліжэйшы час крызіс не скончыцца, вядучым спартсменам гэта можа надакучыць, можа лопнуць цяргенне, знікне матывацыя, і мы проста згубім класных лёгкаатлетаў?

— Па-рознаму можа быць. Але я ўсё ж спадзяюся, што ў нашых спартсменаў характар чэмпіёнскі. Ім гэта не можа надакучыць. Таму што спорт — гэта іх пакліканне, гэта тое, чым яны жывуць кожны дзень. Я сем гадоў не выступаў, і вяртацца было вельмі складана, але магчыма. Яны перакананы, што нашы спартсмены справяцца з усімі цяжкасцямі. Як мінімум у іх ніхто не забірае магчымасць устанавіць сусветныя рэкорды. Нашы спартсмены ўключаны ў міжнародны календар, і рэкорды нашых спартсменаў фіксуюцца. Вядома, усталяваць сусветны рэкорд проста толькі на словах, на справе ж арыскладана. Але гэта дэранная матывацыя не апускаць рукі. Я не думаю, што нашым лёгкаатлетам надакучыць выступаць. Спартсменам рухае жаданне рэалізоўвацца на спаборніцтвах, а старту ў нас хапае. Сёння можна спакойна выступаць на спаборніцтвах у Расійскай Федэрацыі і расці ў сваіх выніках. І гэта бачым на прыкладзе нашай моладзі, якая абнаўляе нацыянальныя рэкорды. Лідары ёсць, вынікі ёсць. А лёгка атлетка была, ёсць і будзе цешыць сваё прыхільнікаў. Як каралева спорту можа інакш?